

Sygn. akt I C 1879/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Tatiana Czajkowska

Sędziowie

Ławnicy

Protokolant: Karolina Skowrońska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko E. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego we W. w dniu 30 marca 2016r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z s. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. G. kwoty 8.052,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona wierzytelność powstała na skutek zawarcia przez pozwaną w dniu 28 października 1999r. z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) umowy kredytowej, z której pozwana nie wywiązała się i do dziś nie uiściła kwoty dochodzonej pozwem. W dniu 29 stycznia 2015r. wierzytelność została nabyta przez (...) Finanse I (...) z s. w K. a następnie przez powoda. Powód wskazał także, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna w kwocie 1.763,95 zł, odsetki umowne naliczone w wysokości 5.934,73 zł przez pierwotnego wierzyciela, odsetki karne naliczone za opóźnienie w spłatach przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 201,33 zł, odsetki ustawowe naliczone przez powoda od dnia 31 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości 129,52 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia 9 marca 2016r. w wysokości 23,34 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 15 kwietnia 2016r. wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd nakazał pozwanej uiścić całą należność dochodzoną pozwem w terminie dwóch tygodni, wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

W terminie ustawowym pozwana wniosła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła, że co do zobowiązania, którego dotyczy proces toczy się postępowanie egzekucyjne i wierzyciel poprzedni miał uzyskać zaspokojenie w jego toku. Komornik zajął jej świadczenie emerytalne w 2007r. i egzekucja jest w toku.

W piśmie przygotowawczym z dnia 6 września 2016r. zawierającym odpowiedź na sprzeciw pozwanego powód podtrzymując żądanie pozwu podniósł, że roszczenie przysługuje nadal powodowi, bowiem pierwotny wierzyciel pozwanej (...) Bank S.A. wystawił w dniu 6 listopada 2001r. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu to postanowieniem z dnia 23 stycznia 2002r. tut. Sąd nadał klauzulę wykonalności. Bank w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego i było ono prowadzone przez Komornika przy SR we Włocławku pod sygn. KM 930/02. Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012r. Komornik umorzył je jako bezskuteczne. Tym samym należy przyjąć, iż postępowanie egzekucyjne już się nie toczy, nie dochodzi do dublowania roszczeń, a powód nabył niespłaconą przez pozwaną wierzytelność. Powód wytaczając proces pozwanej uwzględnił kwoty wyegzekwowane przez Komornika i nie dochodzi ich od pozwanej. Ponieważ powód nie jest bankiem, nie ma możliwości egzekwowania nabytej wierzytelności bez orzeczenia sądowego.

Na rozprawy wyznaczone na dzień: 13 września, 11 października, 10 listopada i 8 grudnia 2016r. nie stawiła się żadna ze stron postępowania.

Pozwana w toku czynności w jej miejscu zamieszkania w dniu 7 grudnia 2016r. podniosła natomiast zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje

W oparciu o umowę z dnia 28 października 1999r. pozwana uzyskała od (...) Banku (...) S.A. we W. kredyt na zakup towarów w wysokości 2.937,12 zł. Bank z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwaną z zobowiązań w dniu 6 listopada 2001r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej, na który uzyskał w dniu 23 stycznia 2002r. i klauzulę wykonalności. Na podstawie tego tytułu w 2002r. została wszczęta przeciwko pozwanej egzekucja, którą prowadził Komornik przy Sądzie Rejonowym we Włocławku. Ponieważ jej skuteczność okazała się znikoma (wierzycielowi do 2012r. wypłacono jedynie ok. 300 zł), pismem z dnia 1 marca 2012r. bank wniósł o umorzenie egzekucji w trybie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012r. Komornik umorzył postępowanie wskazując jako podstawę bezskuteczność egzekucji.

(dowód: umowa – k. 9 – 10

bte – k. 82

postanowienie – k. 83

akta egzekucyjne KM 930/02

okoliczno ś ci bezsporne)

W dniu 29 stycznia 2015r. (...) Bank (...) S.A. z s. we W. zawarł z (...) Finanse I (...) z s. w K. umowę przelewu wierzytelności, mocą której bank zbył na rzecz w/w Funduszu szereg wierzytelności, w tym i tę w stosunku do pozwanej. Cena sprzedaży została uiszczona, zatem warunek zawieszający cesji spełnił się w dniu 30 stycznia 2015r. Następnie w dniu 24 lutego 2015r. powód nabył od (...) Finanse I (...) z s. w K. sporną wierzytelność, która przeszła na niego z dniem spełnienia się warunku zawieszającego tj. w dniu 27 lutego 2015r.

(dowód: umowa – k. 21 – 24

o ś wiadczenie – k. 33

umowa – k. 35 – 37

o ś wiadczenie – k. 45

okoliczno ś ci bezsporne)

Sąd zważył, co następuje

Stan faktyczny sprawy był sporny między stronami. Pozwana kwestionowała przysługiwanie powodowi wierzytelności z tego względu, że w jej ocenie wierzytelność przysługuje bankowi oraz jest egzekwowana przez Komornika oraz z tego powodu, iż upłynął już ustawowy 3 – letni termin do domagania się od niej spełnienia świadczenia.

Zarzutom pozwanej nie można odmówić racji.

I tak jak wynika z dyspozycji przepisu art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a **dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.**

Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż pozwana w sposób ważny i skuteczny zaciągnęła zobowiązanie względem banku i zawarta przez strony umowa wiązała je pierwotnie najpóźniej do dnia 6 listopada 2001r. tj. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, bowiem żadna ze stron nie przedstawiła dowodu, z którego w sposób jednoznaczny można by ustalić, czy i kiedy – przed wystawieniem bte - doszło do wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank. Tym samym należy przyjąć, iż do zakończenia ich węzła obligacyjnego łączącego pierwotnego wierzyciela z pozwaną doszło najpóźniej w dniu **6 listopada 2001r. Tego dnia całe roszczenie banku względem pozwanej z pewnością stało się wymagalne. Następnie w dniu 23 stycznia 2002r. tut. Sąd nadał bankowemu tytułowi klauzulę wykonalności.**

Od tej daty należy w ocenie Sądu liczyć termin przedawnienia roszczenia, który w tym przypadku wynosi 3 lata, bowiem zarówno poprzednik prawy powoda jak i powód są przedsiębiorcami i dochodzone roszczenie jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Jak wynika z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, **może uchylić się od jego zaspokojenia**, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

W niniejszej sprawie pozwana powołała się właśnie na dyspozycję w/w przepisu twierdząc, iż doszło do przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym procesie. Jeśli spojrzeć na daty, tj. datę wymagalności roszczenia i datę wniesienia pozwu do Sądu, to od razu należy pozwanej przyznać rację, bowiem pozew został wniesiony do Sądu w dniu 30 marca 2016r.

Wymagalne najpóźniej w dniu 6 listopada 2001r. roszczenie przedawniło się w dniu 6 listopada 2004r., zatem wniesienie pozwu po tej dacie i podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia skutkować musiałyby oddaleniem powództwa w całości, bowiem jak wynika z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Jednak powód podnosił fakt przerwania biegu przedawnienia z powodu wszczęcia egzekucji. I tak powód wykazał, iż jego poprzednik prawny wystawił b.t.e. oraz uzyskał sądową klauzulę wykonalności. Wykazał także, że na podstawie powyższego b.t.e. została wszczęta egzekucja oraz że została ona umorzona.

W powyższym stanie faktycznym istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okazały się dwie okoliczności. Po pierwsze zestawienie dat dokonania poszczególnych czynności, a po wtóre fakt dokonania cesji wierzytelności.

Jeśli chodzi o pierwszą kwestię, należy podkreślić, iż na skutek wystawienia b.t.e. oraz wydania przez tut. Sąd w **dniu 23 stycznia 2002r. postanowienia, w którym doszło do nadania powyższemu tytułowi klauzuli wykonalności** doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia i tego dnia tj. 23 stycznia 2002r. zaczął on biec na nowo. Kolejny raz do przerwania biegu przedawnienia doszło jeszcze w 2012r., tj. dokładnie z chwilą złożenia wniosku egzekucyjnego w dniu 6 września 2002r. i przedawnienie nie biegło do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Następnie w dniu 4 kwietnia 2012r. Komornik sądowy przy SR we Włocławku w sprawie Km 930/02 **umorzył postępowanie w sprawie egzekucyjnej z wniosku (...) Bank (...) S.A. przeciwko pozwanej, opartej na b.t.e. z dnia 6 listopada 2001r. na wniosek wierzyciela.** Tym

samym należy uznać, iż w okresie biegu przedawnienia mielibyśmy do czynienia z dwukrotnym przerwaniem biegu terminu przedawnienia, bowiem bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub **innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń** danego rodzaju albo przed sądem polubownym, **przedsięwziętą bezpośrednio w celu** dochodzenia lub ustalenia albo **zaspokojenia** lub zabezpieczenia **roszczenia** (vide: art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Nie ulega zatem wątpliwości, iż najpóźniej w dniu 5 kwietnia 2012r. termin przedawnienia mógł ponownie rozpocząć swój bieg, bowiem jak wynika z dyspozycji art. 124 § 1 i 2 k.c. : „Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jednak w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub **egzekwowania** roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.”

Termin przedawnienia, który rozpoczął swój ponowny bieg w dniu 5 kwietnia 2012r. upłynął w dniu 5 kwietnia 2015r., a pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w 2016r., zatem po jego upływie. Już ta okoliczność stanowiła wystarczającą przesłankę do oddalenia żądania pozwu w całości.

Jednak w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z możliwością skutecznego dochodzenia roszczenia przed Sądem z dwóch jeszcze powodów.

W ocenie Sądu należy tu omówić dwie kwestie, a mianowicie wpływu cesji wierzytelności na bieg przedawnienia roszczenia oraz wpływu na bieg przedawnienia roszczenia umorzenia egzekucji na wniosek wierzyciela.

I tak jak słusznie podniósł Sąd najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14, LEX nr 1622306):

„ 1. **Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identycznie śc wierzytelno ś ci, niez b ę dna jest identycznie śc osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynno śc , obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, zosta ł a dokonana.**

2. Po umorzeniu post ę powania egzekucyjnego, przedawnienie rozpocz ęł oby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak **w tych samych granicach podmiotowych (wynikaj ą cych z tytu ł u wykonawczego),** co wynika z istoty przedawnienia. Brak wi ę c podstaw do twierdzenia, ż e skutek rozpocz ę cia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu post ę powania egzekucyjnego mo ż e odnosi ć si ę do sytuacji gdy uprawnionym do wszcz ę cia ponownej egzekucji jest ju ż **inny ni ż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel.**”

Ponadto należy podnieść, iż jak wynika z dyspozycji przepisu art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub **egzekwowania** roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, **przedsięwziętą bezpośrednio w celu** dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Z art. 124 § 1 k.c. wynika natomiast, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Czynnością przerywającą bieg terminu przedawnienia jest więc niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym co do zasady. Można zatem zasadnie twierdzić, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.).

Natomiast z dyspozycji art. 203 § 2 k.p.c. wynika, że ***pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, zatem i tych, o których mowa w art. 123 k.p.c.***

Zachodzi zatem wątpliwość, czy w przypadku cofnięcia wniosku egzekucyjnego, mamy do czynienia z taką samą sytuacją, jak w przypadku cofnięcia pozwu? Zatem czy należy uznać, iż złożenie wniosku egzekucyjnego nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu obie sytuacje są do siebie przystające i powodują, że powód (wierzyciel) nie może powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia w przypadku umorzenia postępowania (egzekucji) na skutek cofnięcia pozwu (wniosku egzekucyjnego), bowiem jak wynika z dyspozycji w/w przepisu pozw (wniosek) cofnięty nie wywołuje żadnych skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, zatem i tych, **o których mowa w art. 123 k.p.c., zatem i nie przerywa biegu terminu przedawnienia.**

Powyższe znajduje potwierdzenie w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015r. (II CZP 103/14), z której to wynika, że: „**Umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela** - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - **niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji.**” Z uzasadnienia powyższego orzeczenia wynika, że przez art. 13 § 2 k.p.c. zastosowanie w postępowaniu egzekucyjnym znajduje przepis art. 203 k.p.c., a zwłaszcza sankcja przewidziana w jego § 2, zgodnie z którym pozw cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa i nie ma żadnych przeszkód, aby ta zasada znajdowała zastosowanie także w tym postępowaniu. Przewidziane w art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim **zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia.** Brak tego przepisu prowadziłyby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozw i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. **Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążność do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadniona na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu.** Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., co oznacza, że umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem, jak to trafnie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014r.(II CSK 196/14, niepubl.).

Akceptując powyższe stanowiska w całej rozciągłości i przenosząc je na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, iż wierzytelność powoda uległa przedawnieniu już w dniu 4 kwietnia 2015r.

Skutecznie zatem pozwana zwolniła się od obowiązku spełnienia świadczenia, powołując się na zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Oceniając zatem, że roszczenie powoda jest przedawnione, Sąd w oparciu o w/w przepisy wyrokiem z dnia 8 grudnia 2016r. powództwo oddalił, orzekając o kosztach procesu w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik.